

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΣΥΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΚΟΝΤΟΥΔΗΣ

ΥΠΟ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Γ. ΑΤΕΣΗ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡ. ΛΗΜΝΟΥ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σύρου καὶ Τήνου Δανιὴλ Κοντούδης ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν διαπρεπῶν, τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, Ἱεραρχῶν, ἐργασθεῖς μετὰ ζήλου, πρὸς ἐκπλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ, ἐν ταῖς Ἐκκλησιαίαις Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἑλλάδος, ἰδιαίτατα δ' ἐν τῇ δευτέρῃ, ἐν ἣ ἐπὶ μίαν περίου τριακονταετίαν (1833 - 1862) ὡς Ἀρχιερεὺς διηκόνησε.

Γεννηθεὶς ἐν τῷ χωρίῳ «Βασιλεώνικον» Χίου, ἐκ γονέων Θεοδώρου καὶ Ἀγγελικῆς, ὁ κατὰ κόσμον Δημήτριος, περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος, εἰς νεαρὰν ἡλικίαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν, κατὰ τὴν νῆσον ἐκεῖνην, Νέαν Μονήν, ὑπὸ τὸν προηγούμενον Ἀνθιμον ἐν ἣ μετὰ δοκιμασίαν ἐκάθη μοναχός, μετονομασθεὶς εἰς Δανιὴλ ἵνα, ἐπακολουθήσῃ, βραδύτερον, ἡ χειροτονία αὐτοῦ εἰς διάκονον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Χίου Πλάτωνος Φραγκιάδου ἢ Φραγκιά, πρὸς ὃν «καὶ σέβας καὶ εὐγνωμοσύνην» ὤφειλεν, ὡς ὁ ἴδιος ὠμολόγει, διότι τὸν ἐχειροτόνησεν εἰς «ιεροδιάκονον καὶ τῇ προτροπῇ ἐκείνου εὐελπίζοντος», «περὶ τῆς εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα προαγωγῆς» του μετέβη εἰς Κων]λιν πρὸς πληρεστέραν ἐκπαίδευσιν.

Ἡ, ἐν Χίῳ, τῷ 1822, ἀποτυχοῦσα ἐπανάστασις, ὡς θλιβεράν αὐτῆς ἐπισηφάγισιν εἶχε καὶ τὸν ἀπαγχονισμόν τοῦ Πλάτωνος ὑπὸ τῶν Τούρκων¹, οὕτινος τὸ σῶμα ἐρρίφθη ὑπ' αὐτῶν εἰς τὴν θάλασσαν· ἰδοὺ δ' ἐν προκειμένῳ τί ἀναγράφει ὁ Δανιὴλ εἰς σχετικὴν αὐτοῦ ἐπιστολήν. «Τά, τοῦ ἱερομάρτυρος Πλάτωνος, ὁσαῦτα, μετεκομισάμεθα ἐκ Χίου ἀποστείλαντες διὰ τοῦ, ἐν Ἑρμουπόλει, Ἱεροδιακόνου Δημητρίου Λαιμοῦ ἕξ Οἰνουςῶν Χίου. Οὐδὲν δὲ ἀμφιβάλλομεν περὶ τῆς ταυτότητος καὶ γνησιότητος αὐτῶν, διότι ὁ μὲν πατὴρ τοῦ Ἱεροδιακόνου τούτου καὶ ἐπίτροπος αὐτοῦ ὢν, μετὰ τῶν τέκνων αὐτοῦ εἶναι ὁ κηδεύσας τὸν ἅγιον τούτου νεκρὸν ἐν Οἰνουςαῖς ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ ἀγρῷ. Ὅτε δὲ ἡμεῖς διεδεξάμεθα τόν, μακαρίᾳ τῇ λήξει, σεβάσιμον Ἱεράρχην, ἐπειδὴ μεγάλως ἐφροντίσαμεν ν' ἀνακαλύψωμεν πῶς ὁ νεκρὸς αὐτοῦ ἔκειτο τεθαμμένος, ἐντεταλάμεθα πᾶσι τοῖς, κατὰ τὰ χωρία, ἐπιτρόποις ἡμῶν, νὰ ζητήσωσι πληροφορίας καὶ ἀνακαλύψωσιν εἰς ποῖον μέρος ὁ νεκρὸς ἐτύγγανε τεθαμμένος. Ἐμάθωμεν λοιπὸν παρὰ τοῦ ἐν Καρδαμύλοις ἡμετέρου ἐπιτρόπου ἱερέως Γεωργίου Ποντικοῦ, ὡς ἕξ Οἰνουςῶν ὄντος, ὅτι ὁ νεκρὸς τοῦ μακαρίτου Ἱεράρχου καὶ ὁ τοῦ συναποθανόντος Ἱεροδια-

1. Ἰωάν. Ἀνδρεάδου Ἀρχιμ.: Ἱστορία τῆς ἐν Χίῳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀθήνησιν 1940. Μέρος Α'. σ. 120. Κ. Βοβολίνη: Ἡ Ἐκκλησία εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας (1453 - 1953). Ἀθήναι 1952. σ. 130.

κόνου ἐρξήθησαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἥς τὰ ρεύματα ἔφερον αὐτοὺς εἰς τὰ παράλια τῶν Οἰνουσῶν μετὰ πολλῶν ἄλλων νεκρῶν· ὅτι οἱ, ἀπὸ τοῦ χωρίου τὰ πτώματα ταῦτα, ἰδόντες κατήλθον εἰς τὸ παράλιον, ἵνα ἴδωσι τί ἐτύγχανεν· ὅτι δὲ ἀνεγνώρισαν ἐν αὐτοῖς τὸν Ἱεράρχην καὶ τὸν Ἱεροδιάκονον αὐτοῦ, καὶ περὶ τοὺς νεκροὺς συνελθόντες ἐκλαυσαν καὶ ἐκήδευσαν αὐτούς, λάθρα θάψαντες ἐν ἰδίῳ ἀγρῷ τόν, τοῦ Ἱεράρχου, νεκρόν· ὅτι δὲ ἔθεντο ἐπὶ τοῦ τάφου αὐτοῦ σωρὸν λίθων, ἵνα μὴ πατῆται, ἅμα δὲ διακρίνωσι τὸ μέρος, ὃ δὲ Ἱεροδιάκονος καὶ λοιποὶ ἐτάφησαν εἰς τὴν παραλίαν ἐν τῇ ἄμμῳ. Τοιαῦτα μὲν τὰ γεγονότα· ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα τὰ ὁσαῖ, τὴν ταυτότητα, ἐπιμαρτυροῦσι, διότι ὁ μακαρίτης ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ κεφαλὴν μεγάλην εἶχεν, ὡς γνωρίζετε. Ἡ δὲ εὐωδία ἣ, ὑπ' αὐτῶν ἀναπεμπομένη εἶναι πρωτίστη μαρτυρία, ὅτι τὰ ὁσαῖ ταῦτα δὲν ἀνήκουσιν εἰς τυχαῖον νεκρόν. Εἶπατέ μοι μ' ὅλα ταῦτα, ἀν ἦναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα πιστοποιήσις τῶν κατοικούντων ἐν Οἰνουσαῖς ἐπιβεβαιούσα τὴν ταυτότητα καὶ ἀλήθειαν. Καὶ τί πρέπει νὰ πράξωμεν, ν' ἀναφέρωμεν τοῦτο εἰς τὴν Σύνοδον ἢ νὰ θάψωμεν τὰ ὁσαῖ ἐν σιωπῇ; νὰ γίνῃ μνημόσυνον καὶ νὰ ἐκφωνηθῇ λόγος (ὅπερ καὶ οἱ συγγενεῖς τοῦ μακαρίτου ἀπαιτοῦσι), τοῦτο τάχα προσκροῦει; Κρίνω περιττὸν νὰ γνωστοποιήσω ὑμῖν, ὅτι πρὸς τὸν μακαρίτην καὶ σέβας καὶ εὐγνωμοσύνην ὤφειλον, διότι μ' ἐχειροτόνησεν Ἱεροδιάκονον καὶ τῇ προτροπῇ ἐκείνου εὐελπίζοντός με περὶ τῆς, εἰς τὸ Ἀρχιερατικὸν ἀξίωμα, προαγωγῆς μου, μετέβην εἰς Κωνσταντινούπολιν».

Ἐν πάσῃ περιπτώσει· μετὰ τὸν μαρτυρικόν, τοῦ Πλάτωνος, θάνατον, ἡ Μητρόπολις Χίου διετέλει ἐν χηρείᾳ μέχρι τοῦ 1824, ὅτε, τῇ ἐνεργείᾳ καὶ παρακλήσει τῶν, ἐν Κων]πόλει, Χίων, ἀνήλθεν ἐπὶ τὸν θρόνον αὐτῆς ὁ Δανιήλ¹, παραμείνας ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ ὡς ποιμενάρχης μέχρι τῆς, μετ' ἄλλων αὐτοῦ συμπολιτῶν, ἐγκαταστάσεως εἰς Ἐρμούπολιν Σύρου, κατόπιν τῆς, κατὰ τῆς Χίου, ἐν ἔτει 1827, δευτέρας ἀποτυχίας τῆς, ὑπὸ τὸν Φαβιέρον, ἐκστρατείας τῶν Ἑλλήνων²· κατ' ἀκολουθίαν τὸ χρονικόν, τῆς ποιμαντορίας τοῦ Δανιήλ, ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ αὐτοῦ πατριδί, διάστημα ἦτο βραχύ, ἢ

1. Β. Ἀτέση: Ἐπίτομος Ἐπισκοπικὴ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ 1833 μέχρι σήμερον. Ἐν Ἀθήναις 1948, Τ. Α'. σ. 68. Ἰωάν. Ἀνδρεάδου ἐνθ. ἀνωτ. σ. 145. Δ. Πασχάλη: Ἀναγραφὴ χρονολογικῆ τῶν ἀπὸ Χριστοῦ ἀρχιερατευσάντων ἐν Ἀνδρῶ, ἐν «Θεολογία» ἔτ. 1927, Τόμ. Ε'. σ. 222. Ἀνδρ. Τριανταφύλλου (ἀποθανόντος Μητροπολίτου Τριφυλίας κ.λ.π.). Ἐκ τῆς Ἱεραρχίας τοῦ ὑπερ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος, ἐν «Ι. Σύνδεσμος» ἔτ. 1915, ἀριθ. φύλ. 250, σ. 14. Ἰωάν. Παπαμα. νάλη: Ἡ οἰκογένεια Βούλγαρη τῆς Ὑδρας. Ἐν Πειραιεὶ 1930 σ. 123-124. Μάρκ-Βασιλάκη: Χιακὰ Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά. Χίος 1953. Τ. Β'. Τεύχ. Γ'. σ. 10.

2. Δημ. Πετρακίδου: Ἐκκλησία καὶ Δίκαιον κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπανάστασιν (1821—1824) ἐν «Ἐκκλησιαστικὸς Φάρος» ἔτ. 1937. Τόμ. ΔΣΤ'. σ. 171. Κων]νου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων: Τὰ σωζόμενα ἐκκλησιαστικὰ συγγράμματα. Ἀθήνησι 1864. Τόμ. Β'. σ. 24.

δ' ἀνάληψις τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὡς Ἀρχιερέως αὐτῆς ἐγένετο εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν τὰ ἀποτελέσματα ἐκ τῆς πληξάσης τὴν νῆσον συμφορᾶς, ἦσαν ἐκδηλα.

Ἐν τῇ διαρρεύσει τῶν ἐτῶν τῆς, ἐν αὐτῇ, διοικήσεως, διαβλέπομεν, ὅτι πολλάκις ἤλθεν εἰς διάστασιν πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς νήσου δι' αἷτια, σχετιζόμενα πιθανῶς πρὸς τὸν τότε ἀγῶνα.

Ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν διεφώνησε, ἀχθεῖσαν εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅπως ὑποδείξῃ αὐτῷ ὅτι ὀφείλει, ἀνεξαρτήτως τῶν καιρικῶν περιστάσεων, ἵνα ποιμαίνῃ θεοφιλῶς τὸ ποίμνιον αὐτοῦ, τοσοῦτω μᾶλλον καθ' ὅσον ἐπενέβαινε καὶ εἰς τὰ τῆς διοικήσεως τῆς Σταυροπηγιακῆς Νέας Μονῆς, οἱ πατέρες τῆς ὁποίας ἀναφερθέντες τῇ προϋσταμένη αὐτῶν ἐκκλησιαστικῇ ἀρχῇ, ἤξιουν, τοῦ Δανιὴλ τὸν περιορισμὸν εἰς τὰ πλαίσια τῆς Ἀρχιερατικῆς αὐτοῦ δικαιοδοσίας¹.

Ἡ ἔλευσις αὐτοῦ, μετ' ἄλλων συμπατριωτῶν, εἰς Ἐρμούπολιν Σύρου, ἐν ἣ ἔδημιουργήθη μεγάλη Χιακὴ παροικία, ὑπεχρέου τοὺς ἰθύνοντας τὴν Ἑλλάδα πολιτικούς ἀρχοντας, ἐλλείψει κανονικῆς καὶ νομίμου ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ὅπως βοηθήσωσιν ἐπιτρέποντες τούτω τὴν ἐπιτέλεσιν τῶν τελετουργικῶν αὐτοῦ καθηκόντων ἐπ' ἀγιασμῶ καὶ εὐλογία τούτων· καὶ ὄντως ἐπετροπή τῷ Δανιὴλ, ἵνα ἐπιτελῇ ταῦτα, ὡς δείκνυται ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14107[30]8[1829] διαταγῆς τοῦ Κυβερνήτου Ἰωάννου Καποδιστρίου, ἐχούσης οὕτως:

«

Ἑλληνικὴ Πολιτεία

Ἀριθ. 14107

Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος

Πρὸς

Τὸν κατὰ τὰς Βορείους Κυκλάδας Ἑκτακτον Ἐπίτροπον.

Ἡ Γραμματεία τῆς Ἐπικρατείας περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παύσαντος Ἰουλίου σ' ἔδωσε κατ' ἀνωτέραν ἐπιταγὴν, ὀδηγίας τινος ὡς πρὸς τὰ παράπονα διαφόρων, κατὰ τοῦ Μητροπολίτου τῆς Χίου καὶ τῶν ἱερέων τῆς αὐτῆς νήσου, οἵτινες ἐκπληροῦσι εἰς τὴν Σύρον τὰ θρησκευτικὰ χρέη των, εἰς τοὺς ἐκεῖ παρεπιδημοῦντας Χίους.

Μετὰ τὴν διαταγὴν ταύτην, ὁ ρηθεις Μητροπολίτης καὶ οἱ ἱερεῖς παραπονούμενοι διότι ἐμποδίσθησαν ἀπὸ τὴν ἐνέργειαν τῶν ἱερῶν χρεῶν των, ἔξαιτοῦν ἐπομένως νὰ ἔχουν τὴν ἄδειαν νὰ ἐκπληρῶσιν αὐτά, διότι εἰς ἔνδειαν εὐρισκόμενοι καὶ περικυκλούμενοι ἀπὸ πολυανθρώπους οἰκογενείας, δὲν δύνανται ἄλλως νὰ οἰκονομῶσιν τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῶν μᾶς δίδουν τὰς αὐτὰς πληροφορίας καὶ οἱ συμπολίται των Χίοι.

Ἐπιθυμοῦντες ἀφενὸς μὲν μέρους νὰ μὴ δώσωμεν αἰτίας εἰς δίκαια παράπονα καὶ ἀφετέρου νὰ περιθάλψωμεν τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, Σὲ διατάττομεν, νὰ δώσης τὴν ἄδειαν εἰς τὸν Ἅγιον Χίου καὶ τοὺς Χίους ἱερεῖς (ἔχοντας ἐπίσης δικαίωμα, διότι ἔχασαν τὰς πατροφᾶς ἐστίας, νὰ ζήσουν

1. Κων. Ἀμάντου: Χιακὰ Χρονικά. Ἐν Ἀθήναις 1914. Τεύχ. Β'. § 24, σ. 34-35.

εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὡς καὶ ὁ Ἅγιος Μυρίνης καὶ οἱ λοιποὶ ἱερεῖς) νὰ ἐκπληρῶσι τὰ θρησκευτικὰ χρέη των ὡς καὶ πρότερον.

Ἄλλὰ περὶ τούτου χρεωστεῖς νὰ συνεννοηθῆς μετὰ τοῦ Ἁγίου Μυρίνης καὶ νὰ τὸν ἐκφράσῃς τὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐκίνησαν εἰς τὸ νὰ λάβωμεν αὐτὰ τὰ μέσα προτρεπόμενος αὐτὸν νὰ προσφέρεται ἀδελφικῶς πρὸς τὸν Ἅγιον Χίου καὶ νὰ μὴ τὸν ἐμποδίξῃ νὰ ἐκπληροῖ τὰ χρέη τῆς ἐκκλησίας καθὼς καὶ πρότερον ἐπροσφέρετο καὶ δὲν ἐμπόδιζεν οὔτε τὸν συναδέλφον του, οὔτε τοὺς Χίους ἱερεῖς, ὥστε νὰ ἤμποροῦν καὶ αὐτοὶ νὰ ἐξοικονομοῦν τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τοῦλάχιστον ἀπὸ τοὺς συμπατριώτας των.

Τὰ μέτρα ταῦτα τῆς Κυβερνήσεως, ὡς πρὸς τούτους, θέλει ἐκτιμήσει ἱκανῶς καὶ ὁ Ἅγιος Ἄνδρου, πρὸς τὸν ὁποῖον θέλεις γράψει τὰ χρειώδη, ὥστε νὰ μὴν ἐγερθῆ ἕρις ἢ ταραχὴ, ἣτις ἤμπορεῖ νὰ ἔχῃ δυσάρεστα ἐπακόλουθα. Χρεωστεῖς δὲ νὰ καταβάλλῃς πᾶσαν ἐπιμέλειαν ὥστε καὶ ἡ παρούσα διαταγὴ νὰ ἀποπερατωθῆ καὶ πᾶν ἐνδεχόμενον ἀτόπημα νὰ προληφθῆ καὶ τὸ ἱερατεῖον τῶν Χίων νὰ τύχῃ περιθάλψεως καὶ νὰ ζήσῃ καὶ τὰ δίκαια τοῦ Ἁγίου Ἄνδρου νὰ μὴ λάβουν καμμίαν προσβολήν, μὴ ἀναγνωρίζομένου μὲν τοῦ ἀπὸ τὴν ἱερατικὴν Ἐπιτροπὴν διορισμοῦ τοῦ Ἁγίου Χίου, ἀλλ' ἐν ταύτῳ καὶ ὑποχρεομένου τοῦ Ἁγίου Ἄνδρου νὰ δεῖξῃ Εὐαγγελικὰς ἀρετάς, εὐσεβείας, ἀκημοσύνης, ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης ὁμοῦ καὶ ὁ Ἅγιος Μυρίνης καὶ οἱ, ὑπ' αὐτόν, ἱερεῖς, ὡς πρὸς μέλη τοῦ ἱερατείου, ὡς πρὸς συναδελφούς των πάσχοντας διὰ τὰ ἱερώτατα καὶ τιμιώτατα διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν πατρίδα.

Ὁ Κυβερνήτης

Ἰωάν. Α. Καποδίστριας.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἐπικρατείας
Ν. Σπηλιᾶδης

Ἐν Αἰγίνῃ τὴν 30 Αὐγούστου 1829.

Ἡ διαταγὴ αὕτη ἐκοινοποιήθη τῷ Λανιῆλ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4620 καὶ ἀπὸ 9 Σεπτεμβρίου, τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ἐγγράφου τοῦ «κατὰ τὸ τμήμα τῶν Βορείων Κυκλάδων», «ἐκτάκτου ἐπιτρόπου» διαλαμβάνοντος τὰ ἐξῆς. «Ἡ Α. Ε. ὁ Σεβαστὸς Κυβερνήτης διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 14107 διαταγῆς του χάριν ἐπιεικείας καὶ περιθάλψεως πρὸς τὴν Πανιερότητά σου καὶ τοὺς ἱερεῖς συμπολίτας σου Χίους εἰρηθετήθη νὰ μὲ διατάξῃ νὰ δώσω τὴν ἀδειαν τόσον εἰς τὴν Πανιερότητά σου, ὅσον καὶ εἰς αὐτοὺς νὰ ἐκπληροῖτε ὡς καὶ πρότερον τὰ θρησκευτικὰ χρέη Σας εἰς τοὺς ἐνταῦθα παρεπιδημοῦντας συμπολίτας Σας.

Ἡ ἔκτι ἐπιτροπεία κοινοποιοῦσά σε τὴν εὐμενῆ ταύτην συγκατάθεσιν τῆς Α.Ε. εἶναι πεπεισμένη, ὅτι θέλετε προσφερθῆ μετὰ τὸν ἀνήκοντα τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἐγερθῶσι πάλιν παράπονα περὶ τούτου».

Ἡ ἀποκατάστασις, γενικώτερον, τῶν εἰς Ἑλλάδα καταφυγόντων Ἀρχιερέων ἀπησχόλησε σοβαρῶς τὴν Κυβέρνησιν, ἀχθεῖσαν εἰς τὴν ἀπόφασιν,

ὅπως, πρὸς προσωρινὴν τούτων τακτοποίησιν προβῆ εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ κατωτέρου διατάγματος:

«

Ἑλληνικὴ Πολιτεία

Ἀριθ. 34.

Ὁ Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος.

Θεωροῦντες ὅτι πολλοὶ τῶν Ἀρχιερέων διὰ τὰς περιστάσεις τοῦ πολέμου ἢ διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἰδίων ἐπαρχιῶν κατέφυγον ἢ διεσώθησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν

Προνοοῦντες ἀπ' ἑνὸς μέρους περὶ τῶν προσφύγων τούτων, ὅσοι εὐρίσκονται εἰς ἔνδειαν τῶν ἀναγκαίων καὶ ἀπ' ἑτέρου περὶ τῆς ἱερατικῆς εὐταξίας, συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων

Διατάττομεν

Α'. Οἱ καταφυγόντες ἢ διασωθέντες διὰ τὰς περιστάσεις τοῦ πολέμου Ἀρχιερεῖς καὶ Ἐπίσκοποι τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν ὀφείλουσι νὰ παρουσιάσουν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὰ ἀποδεικτικά των ἔγγραφα καὶ τὰς περιστάσεις, διὰ τὰς ὁποίας ἠναγκάσθησαν ν' ἀφίσωσι τὰς ἐπαρχίας των.

Β'. Ὅταν λάβωσι τὴν ἀνήκουσαν ἀπόδειξιν ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἱεροπραγῶσιν ἀκωλύτως ὅπου ἂν εὐρεθῶσι μὲ τὴν ἄδειαν τοῦ κυριάρχου τῆς ἐπαρχίας.

Γ'. Ἡ φροντίς καὶ ἡ προστασία τῶν κατ' ἐπαρχίας ἐκκλησιῶν ἀνήκει εἰς τὸν κυριάρχον.

Δ'. Τὸ παρὸν διάταγμα ἰσχύει ἕως ὅτου νὰ κανονισθῶσιν ὁριστικῶς τὰ περὶ τούτων.

Ε'. Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Παιδείας Γραμματεὺς νὰ ἐνεργήσῃ τὸ παρὸν διάταγμα.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 17 8βρίου 1829.

Ὁ Κυβερνήτης

Ἰωάν. Α. Καποδίστριας.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Παιδείας Γραμματεὺς τῆς Κυβερνήσεως

Ν. Χρυσάγγελος.

Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ

τῇ 18 8βρίου 1829 ἐν Ναυπλίῳ

Ὁ α'. Πάρεδρος τῆς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Παιδείας Γραμματεὺς

Σ. Ἀντωνιάδης.

Ἴσον ἐξ ἴσου ἀπαράλλακτον

τῇ α' 9βρίου 1829. Ἐν Ἐρμουπόλει Σύρας.

Ὁ Γραμματεὺς τοῦ Ἐκτάκτου Ἐπιτρόπου τῶν Βορ. Κυκλάδων

Γ. Δ. Οἰκονομίδης.»

Ὁ τραγικός, τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου, θάνατος, ὡς εἰκός, συνεκίνησε τὸ Πανελλήνιον ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τοιοῦτου ὑπερόχου ἀνδρός, ὁ Δανιὴλ ἀπέστειλε τῷ Προέδρῳ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως συλλυπητήριον ἐπιστολήν, εἰς ἣν ἀπαντῶν ἔγραφεν οὕτως τὰ ἑξῆς :

« Ἀριθ. 2840.

Ἑλληνικὴ Πολιτεία

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως

Πρὸς

Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Χίου Κύριον Δανιὴλ.

Τὴν εὐχαιτικὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπιστολήν σας τῆς κδ'. τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου διηθύνουν ὁ Ἀντιναύαρχος Κύριος Κ. Κανάρης δι' αὐτοῦ τούτου ἀπαντῶντες ἔκφραζομεν πρὸς τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα τὴν εὐγνωμοσύνην μας, ἔφ' οἷς συμεριζέται μὲ ἡμᾶς καὶ μὲ τὸ ἔθνος ὅλον τὴν, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αἰοιδίου Κυβερνήτου, ἀπαραμύθητον λύπην, εὐχεται δὲ μετὰ τοῦ περὶ αὐτὴν κλήρου εἰς ἡμᾶς νὰ κυβερνήσωμεν τὸ κλυδωνιζόμενον πολιτικὸν σκάφος, τοῦ ὁποίου τὰ πηδάλια ἐνεχειρίσθημεν παρὰ τοῦ Ἔθνους.

Ἐάν τι δύναται, Σεβασμιώτατε, νὰ παραμυθῆσῃ τὴν βαθεῖαν λύπην μου διὰ τὴν στέρησιν τοῦ Σεβαστοῦ μοι αὐταδέλφου, τοῦτο εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ νὰ δυνηθῶ νὰ ὑποστηρίξω κλονουμένην τὴν δυστυχή πατρίδα, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ αἰοιδίμος ἀνέπεσεν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἠγωνίσθη μέχρι θανάτου.

Τοῦτο εὐχομαι παρὰ Θεοῦ, τοῦ περιζωννύοντος δύναμιν τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν καὶ μετ' ἐμοῦ εὖ οἶδ' ὅτι καὶ ἡ ὑμετέρα Πανιερότης μετὰ

1. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἔχει ὡς ἑξῆς.

« Κύριε

Σᾶς ἐγκλείεται ἡ ἀπάντησις τῆς ὁποίας μᾶς διευθύνετε ἐπιστολῆς τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Χίου Κυρίου Δανιὴλ, τὴν ὁποίαν ἐγχειρίσαντες τῇ Σεβασμιότητι του θέλετε τὸν διαβεβαίωσει καὶ διὰ λόγων, τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἀγαθὴν ὑπόληψιν περὶ τῆς Πανιερότητός του, διὰ τὸν ὁποῖον ἔδειξε χαρακτῆρα ἐξ ἀρχῆς πρέποντα εἰς τὸ ὕψηλόν, τῆς Ἀρχιερωσύνης, ἀξίωμα.

Εὐγνωμονοῦμεν δὲ καὶ πρὸς ὑμᾶς, Κύριε, διὰ τὴν σύστασιν πρὸς ἡμᾶς τοῦ καλοῦ τούτου Ἀρχιερέως καὶ ἐπιθυμοῦμεν εἰς τὸ ἑξῆς νὰ γνωρίζωμεν διὰ τῆς συστάσεώς σας τοὺς καλοὺς (διότι) ἡ Σύναξις εἶναι δι' ἡμᾶς περισπούδαστος.

Σᾶς ἀσπάζομαι

Ὁ Πρόεδρος

Ἀ. Α. Καποδίστριας

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 5 Ἰανουαρίου 1832.

Ἀντίγραφον ὅμοιον τῷ πρωτοτύπῳ

Ἐκ τῆς Κορβέττας ὁ Μιλτιάδης

Ἐν Σόρῳ τὴν 16 Ἰανουαρίου 1832

Ὁ Ἀντιναύαρχος
καὶ ἀντ' αὐτοῦ

Ὁ Γραμματεὺς

Κ. Γλαπύτης »

τοῦ περὶ αὐτὴν ἱεροῦ κλήρου, εἰς τὰς εὐπροσδέκτους πρὸς Θεὸν δεήσεις τῆς.
Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 5 Ἰανουαρίου 1832.

Ὁ Πρόεδρος
Ἀ. Α. Καποδίστριας.

Ὁ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματεὺς
Ν. Χρυσάγγελος ».

Ἐν τῇ διαρρέουσι τῶν ἑτῶν, τῆς, ἐν Σύρῳ, παραμονῆς τοῦ Δανιὴλ, ἔκτος τῆς ἐπιτελέσεως τῶν θρησκευτικῶν αὐτοῦ καθηκόντων¹, ὡς ἡμεῖς τοῦλάχιστον γνωρίζομεν, οὐδεμίαν αὐτοῦ πρᾶξιν, ἀξίαν ἱστορικῆς παραθέσεως, ἐμφανίζεται· μόνον συμπαραστάσιν καὶ συμμετοχὴν αὐτοῦ βλέπομεν εἰς τὴν καταδικαστικὴν τοῦ Τοποτηρητοῦ, τοῦ Μητροπολίτου Ἄνδρου, ἀπόφασιν—διότι ὡς γνωστόν, ἡ Σύρος τότε ἐκκλησιαστικῶς ὑπὸ τὸν Ἄνδρου ὑπήγειτο—Σεβασμ. Μυθῶνινης Σωφρονίου Μπίστη Ῥεματούση, κατὰ τοῦ, ἐκ Χίου καταγομένου, Ἱερομονάχου Κυρίλλου Βαβύλα².

1. Οἱ, εἰς Ἑλλάδα καταφυγόντες Χίοι πρόσφυγες εἶχον νὰ ἀντιμετωπίσωσιν, ἔκτος ἄλλων σοβαρῶν ζητημάτων, καὶ τὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν εἰς οἰκήματα· τούτου ἕνεκεν οἱ πληρεξούσιοι αὐτῶν ἀπευθυνθέντες πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ἠξίουν, ὅπως υἰοθετηθῇ παρ' αὐτῆς ἡ παράκλησις τῶν αὐτῶν.

Ὁ Γ. Γλαράκης Χίος καὶ οὗτος τὴν καταγωγὴν, χρηματίας μάλιστα καὶ Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, γράφων πρὸς τὸν Δανιὴλ ἐξήτει τὴν, ἐν προκειμένῳ, γνώμην αὐτοῦ. « Πανιερώτατε! ἔγραφεν αὐτῷ ἐκ Ναυπλίου διὰ τῆς ἀπὸ 21 Μαρτίου 1832 ἐπιστολῆς του, οἱ πληρεξούσιοι ἀντιπρόσωποι τῶν Χίων ἐκπληροῦντες τὸ ἱερὸν αὐτῶν χρέος, ἤτησαν ἀπὸ τὴν Σπῆν τῶν Ἑλλήνων Ἐθνικὴν Συνέλευσιν τόπον διὰ κατοικίαν τῶν ἀπατρίδων Χίων ἢ δὲ Συνέλευσις εἰσακούσασα τὴν δικαίαν ταύτην αἴτησιν καθιέρωσε καὶ αὐτῆς τὰ ἀναφαίρετα δίκαια τοῦ πολυπαθοῦς λαοῦ μας καὶ ἀνέθεσε τὴν αἰτηθεῖσαν τόπου χορηγίαν εἰς τὴν μέριμναν τῆς Κυβερνήσεως.

Διὰ νὰ γνωστοποιηθῇ ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς Συνελεύσεως εἰς τὸν λαὸν τῶν Χίων, ἔχριναν ἀναγκαῖον νὰ προμηθεύσω τινὰ ἀντίγραφα ἐπικυρωμένα καὶ ταῦτα νὰ ἀποστείλω εἰς τινὰ μέρη, ὅπου εὐρίσκονται συμπολιταὶ μας.

Ἐν τῶν ἀντιγράφων τούτων ἐνθαῤῥύνομαι νὰ ἀποστείλω πρὸς τὴν Πανιερότητά σας διὰ νὰ πληροφορηθῶσιν ἐξ αὐτοῦ ὅσοι τῶν συμπολιτῶν μας ἐπιθυμοῦσιν.

Ἐὰν ἐγκρίνητε παρακαλῶ νὰ μὲ εἰδοποιήσητε εἰς ἀπάντησιν τῆς, περὶ τῆς εἰρημένῆς ἀποφάσεως, ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τῶν συμπολιτῶν μας.

Ὑποσημειοῦμαι μὲ βαθύ σεβας εἰς τοὺς ὀρισμούς σας
Γ. Γλαράκης

Ἐν Ναυπλίῳ τὴν 21 Μαρτίου 1832».

2. Β. Ἀτέση: Ἡ πρώτη καταδικαστικὴ ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν «Ἀρχεῖον Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Κανονικῶν δικαίου» ἔτ. 1950. Τεύχ. Α'. σ. 18-22.

Ἡ σχετικὴ, τοῦ Μυθῶνινης, ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Δανιὴλ ἔχει ὡς ἐξῆς:

«Σεβασμιώτατε συνάδελφε ἅγιο Χίου ἐκ ψυχῆς ἀσπάζομαι.

Καὶ μετὰ τὸν ἀδελφικὸν μου ἀσπασμὸν σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι Κύριλλος τινος ἱερομόναχος τὸ ἐπίθετον Βάβυλος γέννημα τῆς ἐπαρχίας σου Χίου μὲ διηθύνεν εἰς τὰς 8 τοῦ τρέχοντος γράμμα του γεγραμμένον παρὰ τοῦ ἰδίου, ἔχοντας πολλοὺς ὕβριστι-

Εἰς τὴν, κατ' Ἰούλιον τοῦ 1833, συνελθοῦσαν, ἐν Ναυπλίῳ, συνέλευ-
σιν τῶν Ἀρχιερέων πρὸς ὑπογραφὴν τοῦ πρωτοκόλλου διὰ τὴν «ἀνεξαρτη-

κοὺς λόγους ἐναντίον μου, καὶ πρὸ πάντων ἐναντίον τοῦ ἀρχιερατικοῦ χαρακτῆρος,
καὶ διὰ περισσοτέραν σας πληροφορίαν σὰς περικλείω ἀντίγραφον τοῦ εἰρημένου
γράμματος· διὸ παρακαλῶ τὴν Σεβασμιότητά της νὰ κάμῃ τὰς ἀπαιτουμένας παρα-
τηρήσεις της ἐπάνω εἰς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, ὡς ὑπαγόμενον τὸ ὑποκείμενον ὑπό-
τῃν πνευματικῇν της διεύθυνσιν, καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ὅτι στοχάζεται δίκαιον καὶ
εὐλογον κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας πρὸς σωφρονισμόν τοῦ ἰδίου καὶ πρὸς
παράδειγμα πολλῶν ἄλλων ὁμοίων του. Ἄν ἐκ τοῦ ἐναντίου ἡ σεβασμιότητά σου τὸ
ἀδιαφορήσῃς ἤξευρε ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ὁ ἐνταῦθα εὐρισκόμενος κληρὸς δὲν θέλει φυ-
λάξῃ τὴν ἀπαιτουμένην πειθαρχίαν εἰς ἡμᾶς· ἀλλὰ μῆτε αὐτὸς δὲν θέλει ἡσυχάσῃ
ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς ταραττῇ καθημερινῶς.

Πεπεισμένοι δὲ ὅτι δὲν ἀνέχεσθε νὰ κατηγοροῦμεθα ἀπὸ τοιοῦτους ἱερεῖς ἀνα-
ξίους τοῦ ἐπαγγέλματός των καὶ ὅτι θέλετε ἐνεργῆσαι τὰ κατ' αὐτοῦ μένω με ὄλην
τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην.

Ὅπως πρόθυμος καὶ ἐν Χ' ἀδελφὸς
† Ὁ Μυρρίνης Σωφρόνιος

Τῆ 10 Ἰουλίου 1833

Ἡ δὲ ἀπάντησις τοῦ Δανιὴλ ἀναγράφει ταῦτα :

«Σεβασμιώτατε συναδελφε ἅγιε Μυρρίνης ἐκ ψυχῆς σε ἀσπάζομαι.

Συναισθανόμενος τὰς ὁποίας ἐδοκίμασας πικρίας ἀπὸ τὰς ἀνοσίσεως βωμολοχίας
τοῦ ἀναξίου Ἱερομονάχου Βάβουλου, ἔπαυσα τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ ἀντιγράφου τῆς
ἐπιστολῆς του δακρύων καὶ ἐλεεινολογῶν διὰ τὰ ἀπρόοπτα φρονήματα τοῦ δυστυ-
χοῦς αὐτοῦ.

Ἐλαβον εἰς ὄρημον σκέψιν τὰ δίκαια παράπονά σας κατὰ τοῦ ἀθυροστόμου
καὶ βδελυροῦ ἀνδρός, ἐσυμβουλευθῆν ἐσκεμμένως τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς κανόνας καὶ
τὰς γνωμοδοτήσεις τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ἀληθινὰ ἐλυπήθην, διότι ὁ ἀπερίσκεπτος
αὐτὸς καὶ κακότροπος ἔπεσεν εἰς βαρύτερον ἔγκλημα ἀνεπίδεκτον ἐξετάσεως· ἡ κατα-
δίκη του εἶναι ἐγκεκαραγμένη εἰς τὴν ἐπιστολήν του, ἀλλ' ἀφετέροιο ἔχων ὑπ' ὄψιν
τὰ Βασιλικά διατάγματα τὰ ἰχνογραφουμένα τά, εἰς τοιαύτας περιπτώσεις, ἐπακό-
λουθα, νομίζω, ὅτι χρέος ἰδικόν σου καὶ ἰδικόν μου εἶναι ν' ἀναφερθῶμεν εἰς τὴν
Β. Νομαρχίαν διὰ τοιαύτην ὑπόθεσιν, ἣτις ἐπιφέρει πολλὰ ἄλλα ἐπακόλουθα καὶ
κατεξοχῆν διαφθορὰν εἰς τὸν κατάλοιπον κληρὸν. Ἐνθυμοῦμαι πάντοτε συμβουλήν
σεβασμίῳ τινος Ἱεράρχου εἰπόντος μοι βδελυκτώτερον ὄν εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀν-
θρώπων δὲν εἶναι εἰμὴ ὁ ἱερεὺς, ὅστις εἶναι ἔμπλεος παθῶν, ταραχῆς καὶ διαφθορᾶς.

Εὐαρεστήθητε, Σεβασμιώτατε, νὰ με λογίζητε συμπάσχοντα κατὰ θεῖαν ἐντολήν
εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν· βεβαιωθῆτε ὅτι ἡ τιμωρία εἰς τὸν κακοποιὸν αὐτὸν εἶναι
ὅσον ἀναγκαῖα, τοσοῦτον ἐπωφελής.

Σπεύσατε διὰ τοῦτο εἰς τὰ δίκαια κινήματά σας καὶ θέλετε ἀπαντήσῃ εἰς τὸν
συναδελφόν σας ἀρῶγόν ὑπὲρ τῆς ὑπερασπίσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν.

Ἀδελφικῶς σὰς ἀσπάζομαι

Ὁ ἐν Χ' ἀδελφὸς

† Ὁ Χίου Δανιὴλ

Ἐν Σύρῳ τὴν 11 Ἰουλίου 1833 >.

Ἡ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19[28]23[8]833 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀποφάσεως, ἐπιβλη-
θεῖσα τῷ ἐν λόγῳ, Ἱερομονάχῳ ποιητῇ ἐνεκρίθη ὑπὸ τῆς, ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν,
Γραμματείας, ὡς δεικνύται ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1148[744]26[8]833 ἐγγράφου της.

σίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν σύστασιν διαρκοῦς Συνόδου» παρευρέθη καὶ ὁ Δανιὴλ, ὅστις μετὰ τὴν, ὑπ' αὐτοῦ, κατὰ τὴν 16ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, γενομένην τοιαύτην¹, ἐπέστρεψεν καὶ αὐτὸς εἰς Ἐρμούπολιν.

Ἐν αὐτῇ εὗρισκόμενος ἔλαβε τὰ διοριστήρια γράμματα, περὶ καταστάσεως αὐτοῦ δηλονότι εἰς τὴν Ἱερὰν Ἐπισκοπὴν Καρυστίας, τοῦ ἄχρι τοῦδε Ἀρχιερέως αὐτῆς Νεοφύτου Ἀδάμ μετατεθέντος εἰς τὴν, τῆς Φωκίδος, τοιαύτην². Πρὸς νομιμοποίησιν δὲ τῶν οὕτως ἐγεγενημένων διορισμῶν καὶ μεταθέσεων Ἐπισκόπων ἐξεδόθη τὸ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου (3 Δεκεμβρίου) 1833 σχετικὸν διάταγμα³, τῆς ἀφορώσης τὸν Δανιὴλ περικοπῆς τούτου κοινοποιηθείσης αὐτῷ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 1819]1199 καὶ ἀπὸ 27 Νοεμβρίου ἐγγράφου τοῦ, ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Γραμματέως τῆς Ἐπικρατείας Κ. Σχινᾶ. «Ἡ Α. Μ. ὁ Σεβαστὸς ἡμῶν Μονάρχης, ἀναγράφεται ἐν αὐτῷ, ἠὐδόκησε νὰ ἀναθέσῃ εἰς τὴν Σεβασμιότητά Σας διὰ τοῦ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου Β. Αὐτῆς διατάγματος τὴν πνευματικὴν ἔξαγωγήν τῆς Ἐπισκοπῆς Καρυστίας προσδιορισθείσης ἤδη κατὰ τὴν προσωρινήν, τῶν Ἐπισκοπῶν τοῦ Κράτους, διαίρεσιν...», παρακαλουμένην ὅπως δώσῃ ἐνώπιον τοῦ Νομάρχου Εὐβοίας «ὡς ἐκ μέρους ἡμῶν τὸν ὁποῖον ὀφείλετε κατὰ τὸ Β. Δ. νὰ δώσητε ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πρὶν τῆς ἐγκαθιδρύσεώς σας ὄρκον τῆς πίστεως πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα», τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀπολυσάσης τῷ χριστεπωνύμῳ, τῆς Ἐπισκοπῆς ταύτης, πληρώματι τὴν κάτωθι Αὐτῆς ἐγκύκλιον, περὶ τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου, τοῦ Δανιὴλ, καταστάσεως.

«Ἀριθ. πρωτ. 290.

Βασιλεῖον τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Βασιλείου

Πρὸς

ἅπαντα τὸν ἱερὸν κλῆρον καὶ τοὺς λοιποὺς εὐλογημένους Χριστιανοὺς
τῆς Ἐπισκοπῆς Καρυστίας.

Τὴν μέριμναν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Χριστοῦ τῶν, κατὰ τὸ θεοφροῦρητον Ἑλληνικὸν Κράτος, (εὗρισκομένων) παρὰ τοῦ φιλοχριστοῦ Ἡμῶν Μονάρχου πεπιστευμένοι, τὴν πνευματικὴν ἐπίσκεψιν τοῦ συγκροτοῦντος αὐτὰς ὀρθοδόξου πληρώματος ὀφειλὴν ἀπαραίτητον προεθέμεθα, ἅτε δὴ τὴν ἀλληλοδιαδόχως

1. Β. Ἀτέση ἐνθ' ἄνωτ. σ. 68. Στεφ. Γιαννοπούλου Ἀρχιμ. Συλλογὴ τῶν ἐγκυκλίων τῆς Ἱ. Συνόδου. Ἐν Ἀθήναις 1901 σ. 16.

2. Β. Ἀτέση ἐνθ' ἄνωτ. σ. 52. Κωνίνου Οἰκονόμου ἐνθ' ἄνωτ. σ. 219. «Πανελλήνιον Δεῦκωμα Ἐθνικῆς Ἐκατονταετηρίδος 1821-1921». Ἐν Ἀθήναις 1922. Τ. ΣΤ'. σ. 240. Ἰωάν. Μπούα: Ἐπισκοπικὴ Γεωγραφία ἐν «Ἐκκλησία» ἔτ. 1933 ἀριθ. φύλ. 45. σ. 358. Γ. Φουσάρα: Μία παλιὰ βιογραφία τοῦ Νεοφύτου ἐν «Εὐβοϊκὰ Γράμματα» ἔτ. 1946 ἀριθ. φύλ. 32 κ. ἔ.

3. Β. Ἀτέση ἐνθ' ἄνωτ. σ. 68. Διονυσ. Ματαράγα: Δίκαιον Ἐκκλησίας—Πολιτείας Ἑλλάδος. Ἀθήναι 1935 Τόμ. Α'. σ. 70.

παρὰ τῶν ἱερῶν Ἀποστόλων καὶ εἰς ἡμᾶς διαπορθμευθεῖσαν ἀρχίθειον Ἱεραρχίαν πηγὴν καὶ ῥίζαν τῆς, τῶν σεπτῶν μυστηρίων, ἀρρήτου τελεσιουργίας οὖσαν γινώσκοντες, δι' ὧν καὶ μόνον ὁ, κατὰ Χριστόν, ἄνθρωπος πρὸς τὸ οἰκεῖον τέλος, τὴν θείαν Μακαριότητα, κατευθύνεται. «Ἐὰν γὰρ μὴ τις γεννηθῆ ἔξ ὕδατος καὶ πνεύματος, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». (Ἰωάν. Κεφ. Γ'. στίχ. ε'.), τὸ ἱερὸν ἀποφθέγγεται λόγιον καὶ «Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ποίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς». (Ἰωάν. Κεφ. ΣΤ'. στίχ. 53).

Τοῦ Σεβασμιωτάτου τοίνυν Μητροπολίτου πρώην ἀγίου Χίου, ἀγαπητοῦ ἡμῖν ἐν Χριστῷ ἀδελφοῦ καὶ συλλειτουργοῦ Κυρίου Δανιήλ, ἀνδρὸς ἐμπρέπουσαν ἔχοντος τῷ ἱερῷ σχήματι τὴν διαγωγὴν, καὶ τοῖς ἱεροῖς ἐννεάσαντος θεσμίσι, ἀναλαβόντος, Ἀνακτορικῶ διατάγματι τῷ κατὰ τὴν 21 Νοεμβρίου (3 Δεκεμβρίου) ἐκδεδομένῳ, τὴν πνευματικὴν προστασίαν καὶ διεύθυνσιν τῆς ἀγιωτάτης Ἐπισκοπῆς Καρυστίας, γράφοντες Βασιλικῇ ἀδείᾳ καὶ ἐγκρίσει, προτρεπόμεθα πάντας Ὑμᾶς πατρικῶς καὶ ἐντελλόμεθα Συνοδικῶς, ὅπως ὑποδεξάμενοι αὐτὸν ὡς κανονικὸν καὶ νόμιμον Ἀρχιερέα ὑμῶν, ἔχοντα τὴν ἀδειαν τοῦ εὐλογεῖν καὶ ἀγιάζειν ὑμᾶς μετὰ καὶ τῆς, τοῦ ἱεροῦ συνθρόνου, ἐγκαθιδρύσεως, πείθησθε καὶ ὑπέιχητε αὐτῷ προθύμως, ἐφ' οἷς ἂν ὑμᾶς προτρέπη θεαρέστοις αὐτοῦ παραγγέλμασι μνημονεύοντες καὶ τοῦ κανονικοῦ αὐτοῦ ὀνόματος ἐν πάσαις ταῖς ἱεραῖς τελεταῖς, ὡς νενόμισται, καὶ προσφερόμενοι αὐτῷ μετὰ τῆς ἀνηκούσης τιμῆς καὶ εὐλαβείας, ὅτι ἡ, πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἀγρυπνοῦντας πνευματικούς ποιμένας, ἀπονεμομένη τιμὴ πρὸς αὐτὸν ἀναφέρεται τὸν ἀρχιποίμενα Χριστόν, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἔλεος σὺν τῇ παρ' ἡμῶν εὐχῇ καὶ εὐλογία εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν.

Ἐν Ναυπλίῳ τῇ 2 Δεκεμβρίου 1833

Τὰ μέλη

- † Ὁ Κορίνθου Κύριλλος Πρόεδρος
- † Ὁ Βοιωτίας Παῖσιος
- † Ὁ Θήρας Ζαχαρίας
- † Ὁ Ἀργολίδος Κύριλλος
- † Ὁ Μεσσηνίας Ἰωσήφ

Ὁ Γραμματεὺς
Θ. Φαρμακίδης».

(Συνεχίζεται)